

ΚΑΛΟ ΠΑΣΧΑ

Φως που πατεί χαρούμενο
τον Άδη και το Χάρο

"...Δός μοι τούτον τὸν ξένον, τὸν ἐκ βρέφους ὡς ξένον ξενωθέντα ἐν κόσμῳ. Δός μοι τούτον τὸν ξένον, ὃν ὁμόφυλοι μισοῦντες θανατοῦσιν ὡς ξένον. Δός μοι τούτον τὸν ξένον, ὃν ξενίζομαι βλέπων τοῦ θανάτου τὸ ξένον. Δός μοι τούτον τὸν ξένον, ὅστις οἶδε ξενίζειν τοὺς πτωχοὺς καὶ τοὺς ξένους. Δός μοι τούτον τὸν ξένον, ὃν Ἑβραῖοι τῷ φθόνῳ ἀπεξένωσαν κόσμῳ. Δός μοι τούτον τὸν ξένον, ἵνα κρύψω ἐν τάφῳ, ὃς ὡς ξένος, οὐκ ἔχει τὴν κεφαλὴν ποῦ κλίνει..."

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΣΟΛΩΜΟΣ

ΕΛΕΥΘΕΡΟΙ ΠΟΛΙΟΡΚΗΜΕΝΟΙ

Σχεδιάσμα Γ'

Μητέρα, μεγαλόψυχη στον πόνο και στη δόξα,
κι αν στο κρυφό μυστήριο ζουν πάντα τα παιδιά σου
με λογισμό και μ' όνειρο, τί χάρ' έχουν τα μάτια,
τα μάτια τούτα, να σ' ιδούν μες στο πανέρομο δάσος,
που ξάφνου σου τριγύρισε τ' αθάνατα ποδάρια
(κοίτα) με φύλλα της Λαμπρής, με φύλλα του Βαϊώνε!
Το θεϊκό σου πάτημα δεν άκουσα, δεν είδα,
ατάραχη σαν ουρανός μ' όλα τα κάλλη πῶχει,
που μέρη τόσα φαίνονται και μέρη 'ναι κρυμμένα.
Αλλά, Θεά, δεν ημπορώ ν' ακούσω τη φωνή σου,
κι ευθύς εγώ τ' Ελληνικού κόσμου να τη χαρίσω;
Δόξα 'χ' η μαύρη πέτρα του και το ξερό χορτάρι.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ (1859-1943)

Λαμπρή

Δράμα και θάμα του Απριλιού γιορτή και του Κυρίου,
Λαμπρή,
μυστικό ρόδο που οι σκληροί γεννούν του μαρτυρίου
Σταυροί.
Χαρά των άδολων καρδιών και των ολόασπρων κρίνων,
Λαμπρή,
βόθηα, τη δόξα του ξανά το Γένος των Ελλήνων
να βρει.
Γίνε Ελεούσα Παναγιά ή με το δόρυ η Κόρη,
Λαμπρή,
μεσουρανίς κάμε να πάνε ως πρώτα οι δαφνοφόροι
καιροί.
Στο στόμα ως έχουν το φιλί του Πάσχα όλοι, μεγάλοι,
μικροί,
δείξε φιλί αναστάσιμο και την Ελλάδα páλι,
Λαμπρή.
Πρόσταξε του όκνου οι δαίμονες να πέσουν και του μίσους
νεκροί.
Στήσε μας της θυσίας βωμούς και της αγάπης Κροίσους,
Λαμπρή.
Από λατρείες παλιές και νέες άναψε Υμέναιον ένα,
Λαμπρή,
για μιαν απίστευτη στο θάμα των Ελλήνων γέννα,
μπορεί.

ΚΑΛΟ ΠΑΣΧΑ

ΆΓΓΕΛΟΣ ΣΙΚΕΛΙΑΝΟΣ (1884-1951)

Στ' Ὁσίου Λουκά τὸ μοναστήρι

Στ' Ὁσίου Λουκά τὸ μοναστήρι, ἀπ' ὅσες
γυναῖκες τοῦ Στειριοῦ συμμαζευτήκαν
τὸν Ἐπιτάφιο νὰ στολίσουν, κι ὅσες
μοιρολογήτρες ὡσμε τοῦ Μεγάλου
Σαββάτου τὸ ξημέρωμα ἀγρυπνήσαν,
ποιά νὰ στοχάστη - ἔτσι γλυκὰ θρηνοῦσαν! -
πῶς, κάτου ἀπ' τοὺς ἀνθούς, τ' ὀλόαχνο σμάλτο
τοῦ πεθαμένου τοῦ Ἄδωνη ἦταν σάρκα
ποὺ πόνεσε βαθιά;

Γιατὶ κι ὁ πόνος
στὰ ρόδα μέσα, κι ὁ Ἐπιτάφιος Θρῆνος,
κ' οἱ ἀναπνοὲς τῆς ἀνοιξῆς ποὺ μπαίνουν
ἀπ' τοῦ ναοῦ τὴ θύρα, ἀναφτερόναν
τὸ νοῦ τους στῆς Ἀνάστασης τὸ θάμα,
καὶ τοῦ Χριστοῦ οἱ πληγὲς σὰν ἀνεμῶνες
τοὺς φάνταζαν στὰ χέρια καὶ στὰ πόδια,
τὶ πολλὰ τὸν σκεπάζανε λουλούδια
ποὺ ἔτσι τρανά, ἔτσι βαθιὰ εὐωδοῦσαν!

Ἀλλὰ τὸ βράδυ τὸ ἴδιο τοῦ Σαββάτου,
τὴν ὥρα π' ἀπ' τὴν Ἁγία Πύλη τὸ ἕνα
κερὶ ἐπροσάναψε ὅλα τ' ἄλλα ὡς κάτου,
κι ἀπ' τ' Ἅγιο Βῆμα σάμπως κύμα ἀπλώθη
τὸ φῶς ὡσμε τὴν ξώπορτα, ὅλοι κι ὅλες
ἀνατριχιάξαν π' ἀκουσαν στὴ μέση
ἀπ' τὰ «Χριστὸς Ἀνέστη» μίαν αἰφνίδια
φωνὴ νὰ σκούξει: «Γιώργαινα, ὁ Βαγγέλης!»

Καὶ νὰ ὁ λεβέντης τοῦ χωριοῦ, ὁ Βαγγέλης,
τῶν κοριτσιῶν τὸ λάμπασμα, ὁ Βαγγέλης,
ποὺ τὸν λογιάζαν ὅλοι γιὰ χαμένο
στὸν πόλεμο· καὶ στέκονταν ὀλόρτος
στῆς ἐκκλησιᾶς τὴ θύρα, μὲ ποδάρι
ξύλινο, καὶ δὲ διάβαινε τὴ θύρα
τῆς ἐκκλησιᾶς, τὶ τὸν κοιτάζαν ὅλοι
μὲ τὰ κερὰ στὸ χέρι, τὸν κοιτάζαν,
τὸ χορευτὴ ποὺ τράνταζε τ' ἄλωνι
τοῦ Στειριοῦ, μιὰ στὴν ὄψη, μιὰ στὸ πόδι,
ποὺ ὡς νὰ τὸ κάρφωσε ἦταν στὸ κατώφλι
τῆς θύρας, καὶ δὲν ἔμπαινε πιὸ μέσα!

Καὶ τότε - μάρτυράς μου νὰ ἔναι ὁ στίχος,
ὁ ἀπλὸς κι ἀληθινὸς ἐτοῦτος στίχος -
ἀπ' τὸ στασίδι ποὺ ἔμουν στημένος
ξαντίκρισα τὴ μάνα, ἀπ' τὸ κεφάλι
πετώντας τὸ μαντίλι, νὰ χιμήξει
σκυφτὴ καὶ ν' ἀγκαλιάσει τὸ ποδάρι,
τὸ ξύλινο ποδάρι τοῦ στρατιώτη,
- ἔτσι ὅπως τὸ εἶδα ὁ στίχος μου τὸ γράφει,
ὁ ἀπλὸς κι ἀληθινὸς ἐτοῦτος στίχος -,
καὶ νὰ σύρει ἀπ' τὰ βᾶθη τῆς καρδιάς της
ἕνα σκούξιμο: «Μάτια μου... Βαγγέλη!»

Κι ἀκόμα, - μάρτυράς μου νὰ ἔναι ὁ στίχος,
ὁ ἀπλὸς κι ἀληθινὸς ἐτοῦτος στίχος -,
ξοπίσωθὲ της, ὅσες μαζευτήκαν
ἀπὸ τὸ βράδυ τῆς Μεγάλης Πέφτης,
νανουριστά, θαμπὰ γιὰ νὰ θρηνήσουν
τὸν πεθαμένον Ἄδωνη, κρυμμένο
μὲς στὰ λουλούδια, τώρα νὰ ξεσπάσουν
μαζὶ τὴν ἀξεθύμαστη τοῦ τρομοῦ
κραυγὴ ποὺ, ὡς στὸ στασίδι μου κρατιόμουν,
ἕνας πέπλος μου σκέπασε τὰ μάτια!

ΓΙΑΝΝΗΣ ΡΙΤΣΟΣ (1909-1990)
Εαρινή συμφωνία (ἀπόσπασμα)

Ἡ κωδωνοκρουσία τοῦ φωτός
μας υποδέχεται
στο ξανθὸ ἀκροθαλάσσι.

Ἡ αὐγὴ περνάει στὴν ἀμμουδιά
βρέχοντας μόλις τὰ γυμνά της πέλματα
στο χρυσοῦ κύμα.

Μια νέα κοπέλα
ἀνοιξε τὸ παράθυρο
καὶ χαμογέλασε στὴ θάλασσα.
Ἐκλείσει τὰ μάτια της στὸ φῶς
γιὰ νὰ ατενίσει βαθιὰ τῆς
τὴν υπόκωφη λάμψη
τοῦ χαμογέλιου της.

Ἄκου τὰ σήμαντρα
τῶν εξοχικῶν ἐκκλησιῶν.
Φτάνουν ἀπὸ πολὺ μακριὰ
ἀπὸ πολὺ βαθιά.

Ἀπ' τὰ χεῖλη τῶν παιδιῶν
ἀπ' τὴν ἀγνοία τῶν χελιδονιῶν
ἀπ' τὴν ἀσπρὴς αὐλὴς τῆς Κυριακῆς
ἀπ' τ' ἀγιοκλήματα καὶ τοὺς περιστεριῶνες
τῶν ταπεινῶν σπιτιῶν.

Ἄκου τὰ σήμαντρα
τῶν εαρινῶν ἐκκλησιῶν.
Εἶναι οἱ ἐκκλησίες
ποὺ δὲν γνώρισαν τὴ σταύρωση
καὶ τὴν ἀνάσταση.

.....

ΚΑΛΟ ΠΑΣΧΑ

Εγκώμια της Μεγάλης Παρασκευής

ΣΤΑΣΙΣ ΤΡΙΤΗ

Αί γενεαί πᾶσαι, ὕμνον τῇ Ταφῇ σου, προσφέρουσι Χριστέ μου.
Μυροφόροι ἦλθον, μύρα σοι Χριστέ μου, κομίζουσαι προφρόνως.
Ὡς νεκρὸν τὸν ζῶντα, σὺν Μυροφόροις πάντες, μυρίσωμεν ἐμφρόνως.
Οὓς ἔθρεψε τὸ μάννα, ἐκίνησαν τὴν πτέρναν, κατὰ τοῦ Εὐεργέτου.
Οὓς ἔθρεψε τὸ μάννα, φέρουσι τῷ Σωτήρι, χολὴν ἅμα καὶ ὄξος.
Ὡς ἄφρων ὑπέρητης, προδέδωκεν ὁ μύστης, τὴν ἄβυσσον σοφίας.
Ἰωσήφ κηδεύει, σὺν τῷ Νικοδήμῳ, νεκροπρεπῶς τὸν Κτίστην.
Ὡ γλυκύ μου ἔαρ, γλυκύτατόν μου Τέκνον, ποῦ ἔδου σου τὸ κάλλος;
Υἱὲ Θεοῦ παντάναξ, Θεέ μου πλαστοουργέ μου, πῶς πάθος κατεδέξω;
Ἡ δάμαλις τὸν μόσχον, ἐν Ξύλῳ κρεμασθέντα, ἠλάλαζεν ὀρώσα.
Δοξάζω σου Υἱέ μου, τὴν ἄκραν εὐσπλαγχνίαν, ἧς χάριν ταῦτα πάσχεις.
Οὐράνια Δυνάμεις, ἐξέστησαν τῷ φόβῳ, νεκρὸν σε καθορώσαι.
Ἐρράναν τὸν τάφον, αἱ Μυροφόροι μύρα, λίαν πρωὶ ἐλθοῦσαι.
Ἀρώματα καὶ μύρα, μαθήτριαι γυναῖκες, προσφέρουσι τῷ Τάφῳ.
Ὡ Τριάς Θεέ μου, Πατὴρ Υἱὸς καὶ Πνεῦμα, ἐλέησον τὸν Κόσμον.
Αἱ γενεαί πᾶσαι, ὕμνον τῇ Ταφῇ σου, προσφέρουσι Χριστέ μου.

ΟΔΥΣΣΕΑΣ ΕΛΥΤΗΣ (1911-1996)

ΑΞΙΟΝ ΕΣΤΙ

ΤΑ ΠΑΘΗ (απόσπασμα)¹

Γύρισα τα μάτια. * δάκρυα γιομάτα
κατὰ το παραθύρι
Και κοιτώντας ἔξω * καταχιονισμένα
τα δέντρα των κοιλάδων
Αδελφοί μου, εἶπα * ὡς κι αὐτὰ μια μέρα
κι αὐτὰ θα τ' ατιμάσουν
Προσωπιδοφόροι * μες στον ἄλλον αἰῶνα
τις θηλιές ετοιμάζουν

Δάγκωσα τη μέρα * και δεν ἔσταξε ούτε
σταγόνα πράσινο αἶμα
Φώναξα στις πύλες * κι η φωνή μου πήρε
τη θλίψη των φονιάδων
Μες στις γης το κέντρο * φάνηκε ο πυρήνας
που ὄλο σκοτεινιάζει
Κι η αχτίδα του ἡλίου * γίνηκε, ιδέστε
ο μίτος του Θανάτου!

Ὡ πικρές γυναῖκες * με το μαύρο ρούχο
παρθένες και μητέρες
Που σιμά στη βρύση * δίνετε να πιούνε
στ' ἀηδόνια των ἀγγέλων
Ἐλαχε να δώσει * και σ' εσάς ο Χάρος
τη φούχτα του γεμάτη
Μέσ' απ' τα πηγάδια * τις κραυγές τραβάτε
ἀδικοσκοτωμένων

Τόσο δεν ἀγγίζουν * η φωτιά με το ἀχτι
που πένεται ο λαός μου
Του Θεοῦ το στάρι * στα ψηλά καμιόνια
το φόρτωσαν και πάει
Μες στην ἔρμη κι ἀδεια * πολιτεία μένει
το χέρι που μονάχα
Με μπογιά θα γράψει * στους μεγάλους τοίχους
ΨΩΜΙ ΚΙ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

ΟΔΥΣΣΕΑΣ ΕΛΥΤΗΣ

Ἄσμα ηρωικό και πένθιμο για τον χαμένο Ἀνθυπολοχαγὸ της Ἀλβανίας

.....
Μακριὰ χτυποῦν καμπάνες ἀπὸ κρῦσταλλο:
Αὔριο, αὔριο, λένε, το Πάσχα τ' ουρανοῦ!

Μακριὰ χτυποῦν καμπάνες ἀπὸ κρῦσταλλο...

.....
Αγιάζι ουράνιας ομορφιάς γυαλίζει στα μαλλιά του...
Μακριὰ χτυποῦν καμπάνες ἀπὸ κρῦσταλλο:
Αὔριο, αὔριο, αὔριο, το Πάσχα του Θεοῦ!

.....

¹ Τα Πάθη ἀπὸ το Ἄξιον ἐστί ψάλλονται ὅπως τα Εγκώμια της Μ. Παρασκευής

ΚΑΛΟ ΠΑΣΧΑ

.....

ΚΙΚΗ ΔΗΜΟΥΛΑ (1931-2020)

Πάσχα προς Σούνιο

Η θάλασσα ψύχραιμη και ασύσπαστη,
λες κι απ' τις άκρες της σφιχτά
την έπιασ' η στεριά και την τεντώνει.
Στην άκρη του γκρεμού,
που συγκρατεί το θέαμα,
ευωδιάζει ο ίλιγγος
κατρακυλούν αυτοκτονίες...

Αριστερά, η εποχή,
σε μια ακατάσχετη επιφοίτηση χρωμάτων.
Κι εκεί, προσκνητάρι κατηφές,
έναν Χριστό, μη αναστάντα προφανώς,
εγκλείει.

Γιατί στεφάνι εκ πλαστικού
επάνω του ακόμη ξεχασμένο
το πάθος της σταυρώσεως παρατείνει.
Περί διαγενομένου του Σαββάτου,
Μαγδαληνής, Σαλώμης, και αρωμάτων
ιδέαν δεν έχει.

Σύμπτωσις:
Κι απ' την καρδιά μου ο λίθος
ουκ αποκεκύλισται
ήν γαρ μέγας σφόδρα.

Επί τα ίχνη, 1963

ΚΙΚΗ ΔΗΜΟΥΛΑ (1931-2020)

Πάσχα στο φούρνο

Βέλαζε τὸ κατσίκι, ἐπίμονα βραχνά.
Ἄνοιξα τὸ φούρνο μὲ θυμὸ τί φωνάζεις εἶπα
σὲ ἀκοῦνε οἱ καλεσμένοι.
Ὁ φούρνος σου δὲν καίει, βέλαξε
κᾶνε κάτι ἄλλιῶς θὰ μείνει νηστική
χρονιαρά μέρη ἢ ὠμότητά σας.
Ἔβαλα μέσα τὸ χέρι μου. Πράγματι.
Παγωμένο τὸ μέτωπο τὰ πόδια ὁ σβέροκος
τὸ χορτάρι ἢ βοσκή τὰ κατσάβραχα
Ἡ σφαγή.

ΝΙΚΟΣ ΚΑΡΟΥΖΟΣ (1926-1990)

«Άσμα μικρό»

Χάθηκε αὐτὸς ὁ οδοιπὸρος.
Εἶχε συνάξει λίγα φύλλα
ένα κλαδί γεμάτο φως
εἶχε πονέσει.
Και τώρα χάθηκε...
Αγγίζοντας ἀληθινὰ πουλιά στο ἔρεβος
αγγίζει νέους ουρανοὺς
ἡ προσευχή του μάχη.
Ἔαρ μικρὸ ἔαρ βαθύ ἔαρ συντετριμμένο.

ΝΤΙΝΟΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΠΟΥΛΟΣ (γεν. 1931)

“Μαγδαληνή”

Τον ξεχώρισα μόλις τον είδα, ήμουνα τακτική στα κηρύγματά του,
πούλησα κι ένα κτηματάκι της θειας μου για να τον ακολουθήσω.
Όμως όταν πια όλα τα ξόδεψα, αποφάσισα να πουλήσω και το κορμί μου,
στην αρχή στους ανθρωπους των καραβανιών, κατόπι στους τελώνες·
κοιμήθηκα με σκληροτράχηλους Ρωμαίους κι οι Φαρισαίοι δε μου είναι άγνωστοι.
Κι όμως μέσα σ' αυτά δεν ξεχνούσα τα μάτια του.
Μήνες για χάρη του έτρεχα απ' το Ναό στο λιμάνι
κι απ' την πόλη στο Όρος των Ελαιών.

Κύριε μυροπώλη, κάντε μου, σας παρακαλώ, μια μικρή έκπτωση.
Για ένα βάζο αλάστρον δε φτάνουν οι οικονομίες μου.
Κι όμως πρέπει να αποκτήσω αυτό το μύρο με τα σαράντα αρώματα.

Μ' αυτό το μύρο θ' αλείψω τα πόδια του,
μ' αυτά τα μαλλιά θα σφουγγίσω τα πόδια του,
μ' αυτά τα χείλη, τα πόδια του τα εξαίσια κι άχραντα θα φιλήσω.
Ξέρω, είναι πολύ αυτό το μύρο για τη μετάνοια,
ωστόσο για τον έρωτα είναι λίγο.

Κι αν μια μέρα ασπαστώ το χριστιανισμό, θα είναι για την αγάπη του·
κι αν μαρτυρήσω γι' Αυτόν, θα 'ναι η αγάπη του που θα μ' εμπνέει.
Γιατί, κύριε, ο έρωτας μού ανάβει την πίστη κι η αγάπη τη μετάνοια
κι ίσως μείνει αιώνια τ' όνομά μου σα σύμβολο
εκείνων που σώθηκαν και λυτρώθηκαν «ότι ηγάπησαν πολύ».

Εποχή των ισχνών αγελάδων, 1950

ΚΑΛΟ ΠΑΣΧΑ

ΚΩΣΤΑΣ ΒΑΡΝΑΛΗΣ (1884-1974)

«Η Μάνα του Χριστού» (απόσπασμα)

.....
Κατεβάζω στα μάτια τη μάβρην ομπόλια,
για να πάψει κι ο νους με τα μάτια να βλέπει...
Ξεφαντώνουν τ' αηδόνια στα γύρο περβόλια,
λείμονιάς σε κυκλώνει λεπτή μοσκοβόλια.

Φέβγεις πάνου στην άνοιξη, γιε μου καλέ μου,
Άνοιξή μου γλυκιά, γυρισμό που δεν έχεις.
Η ομορφιά σου βασίλεψε κίτρινη, γιέ μου,
δε μιλάς, δεν κοιτάς, πώς μαδιέμαι, γλυκέ μου!

Καθώς, κλαίει, σαν της παίρνουν το τέκνο, η δαμάλα,
ξεφωνίζω και νόημα δεν έχουν τα λόγια.
Στύλωσέ μου τα δυο σου τα μάτια μεγάλα:
τρέχουν αίμα τ' αστήθια, που βύζαξες γάλα

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗΣ (1851-1911)

«Στην Αγί Άναστασά» (απόσπασμα)

Ὁ ἱερεὺς ἔβαλεν εὐλογητὸν εἰς τὸ ὑπαιθρον, φορέσας
μαῦρον ἐπιτραχήλι, καὶ ἤρχισε ν' ἀναγινώσκει τὴν
παννυχίδα καὶ τὸ Κύματι θαλάσσης, ὅλα διαβαστά. Εἶτα
ἀνάψας ἐντὸς τοῦ θυμιατοῦ μοσχολίβανον, ἔθυμιάσε τοὺς
παρεστῶτας ὅλους, καὶ ποιήσας ἀπόλυσιν, ἔβγαλε τὸ
μαῦρον ἐπιτραχήλι, ἐφόρεσεν ἄλλο ἰόχρουν μεταξωτὸν
καὶ λευκὸν φαιλόνιον (ὅλα αὐτὰ τὰ ἐξήγαγεν ἀπὸ τὸ
διάσκιον τὸ περικλείον τὰ ἱερά του), καὶ ἀνάψας
λαμπάδα, στραφεὶς πρὸς τὸν λαόν, ἤρχισε νὰ ψάλλῃ
μελωδικῶς τὸ Δεῦτε λάβετε φῶς, μεθ' ὃ ἔψαλε, Τὴν
Ἀνάστασίν σου, Χριστέ Σωτήρ.

Καὶ ἀφοῦ ἤναψαν τὰς λαμπάδας ὅλοι, ἀναγνοὺς τὸ
Εὐαγγέλιον, καὶ δοξάσας τὴν Ἁγίαν Τριάδα, ἤρχισε
μεγάλῃ καὶ βροντώδει τῇ φωνῇ νὰ ψάλλῃ τὸ Χριστὸς
ἀνέστη, ἀντιψάλλοντος καὶ τοῦ υἱοῦ του, παιδίου
δωδεκαετοῦς, ὅστις τὸν εἶχε συνοδεύσει ὡς συλλειτουργὸς
εἰς τὴν ἐκδρομὴν. Ωραία δὲ καὶ γλυκεῖα ἦτο ἡ σκηνή, ἐντὸς
τοῦ ἐρειπίου ἐκείνου, τοῦ μεγαλομαρμάρου καὶ
ἐπιβλητικοῦ εἰς τὴν ὄψιν,

Πῶς ἀδύναμη στάθηκε τόσο ἡ καρδιά σου
στα λαμπρά Γεροσόλυμα Καίσαρας νὰ μπεις!
Ἀν τα πλήθη ἀλαλάζανε ξώφρενα (αἰλιά σου!)
δεν ἤξεραν ἀκόμα οὔτε ποιο τ' ὄνομά σου!

Κεῖ στο πλάγι δαγκάναν οἱ οχτροὶ σου τα χεῖλι...
Δολερά ξεσηκώσανε τ' ἄγνωμα πλήθη
κι ὅσο ἡ γῆλιος νὰ πέσει καὶ νάρθει το δεῖλι,
το σταβρό σου καρφώσαν οἱ οχτροὶ σου κ' οἱ φίλοι.

Μὰ γιατί νὰ σταθεῖς νὰ σε πιάσουν! Κι ἀκόμα,
σα ρωτήσανε: "Ποιος ὁ Χριστός;" τι πες "Νὰ με!"
Ἀχ! δεν ξέρει, τι λέει το πικρὸ μου το στόμα!
Τριάντα χρόνια παιδί μου δε σ' ἔμαθ' ἀκόμα!

ἀγλαΐζομένου ἀπὸ τὸ τρέμον, ὑπὸ τὴν πνοὴν τῆς αὐρας τῆς
νυκτερινῆς, φῶς πενήκοντα λαμπάδων, σκηνὴ φωτεινὴ καὶ
σκιερά, διαυγῆς καὶ μυστηριώδης, ἐν μέσῳ γιγαντιαίων δρυῶν
ὑψουσῶν ὑπερηφάνους τοὺς εἰς διαδήματα κορυφουμένους
κραταιοὺς κλώνας, μὲ τὰ φρίσσοντα φύλλα μαρμαίροντα ὡς
χρυσαῖ φολίδες, ὑπὸ τὴν λαμπηδόνα τῶν πυρσῶν, μὲ σκιάς καὶ
σκοτεινὰ κενὰ ἐν μέσῳ τῶν κλάδων, ὅπου ἐφανατζετό τις
ἐλλοχεύοντα ἀόρατα πνεύματα, ὑπάρξαντα πάλαι ποτέ,
Δρυάδες εὐσωμοὶ καὶ Ὀρεσιάδες ραδιναί, ἐλευθέρως
ἀνάσσουσαι ἀνὰ τοὺς πυκνοὺς δρυμῶνας, καὶ σήμερον
μεταμορφωθεῖσαι εἰς νυκτερινὰ τελώνια, καὶ μὴ τολμῶσαι νὰ
προβάλωσιν εἰς τὸ φῶς τῶν ἀναστασίμων λαμπάδων·
ἀναθαρρήσασαι πρὸς καιρὸν ἐκ τῆς φυγαδεύσεως τοῦ
χριστιανικοῦ Θεοῦ ἀπὸ τοῦ καλλιμαρμάρου ἰδρύματος, καὶ
τώρα μετὰ θάμβους βλέπουσαι τὴν ἀναζωπύρησιν τῶν
πασχαλίων πυρσῶν καὶ ὁσφραίνόμεναι τὴν ὁσμὴν τοῦ
χριστιανικοῦ μοσχολιβάνου εἰς τὰ βάθη τοῦ δρυμῶνος.

*Τὸ ἐπ' ἐμοί, ἐνόσω ζω καὶ ἀναπνέω καὶ σωφρονῶ, δὲν θὰ παύσω πάντοτε, ...νὰ ὑμνῶ μετὰ λατρείας τὸν Χριστὸν μου, νὰ
περιγράψω μετ' ἔρωτος τὴν φύσιν καὶ νὰ ζωγραφῶ μετὰ στοργῆς τὰ γνήσια ἑλληνικὰ ἤθη. Ἐὰν ἐπιλάθωμαί σου,
Ἱερουσαλήμ, ἐπιλησθεῖ ἡ δεξιὰ μου, κολληθεῖ ἡ γλῶσσά μου τῷ λάρυγγί μου, ἐὰν οὐ μὴ σου μνησθῶ.*

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗΣ. «Ὁ λαμπριάτικος ψάλλτης»

**ΤΟ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΠΕΦ
ΣΑΣ ΕΥΧΕΤΑΙ ΚΑΛΗ ΑΝΑΣΤΑΣΗ
Και του χρόνου καλύτερα!**